

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Izabela Dercz (spr.)
Sędziowie:	SA Krzysztof Eichstaedt SO del. Sławomir Wlazło
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Jarosińska

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r.

sprawy

1. **L. K.**

oskarżonego z art. 258 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk

2. **G. K.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 53 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy

3. **K. Z.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 §2 kk

4. **R. B.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk

5. **M. D.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk; art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk

6. **W. T.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 56 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 §1 kk

7. **J. W.**

oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt II K 56/11

na podstawie art. 439 §1 pkt 10 kpk w odniesieniu do oskarżonego R. B., na podstawie art. 437 §2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 w odniesieniu do oskarżonego M. D. oraz na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 636 §1 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. B. i M. D. i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku,

2. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części, uznając apelacje obrońców oskarżonych: L. K., G. K., K. Z., W. T. i J. W., za oczywiście bezzasadne,

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: K. L., J. J. i M. P. (1) kwoty po 900 (dziewięćset) złotych, M. T. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych: L. K., G. K., W. T. i J. W. w postępowaniu odwoławczym,

4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych w postępowaniu przed sądem II instancji od oskarżonych:

- L. K. kwotę 1220 (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia) złotych,
- G. K. kwotę 2020 (dwa tysiące dwadzieścia) złotych,
- K. Z. kwotę 1420 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia) złotych,
- W. T. kwotę 1820 (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia) złotych,
- J. W. kwotę 1458 (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt osiem) złotych.

Sygn. akt II AKa 21/14

UZASADNIENIE

R. M. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r w R. gm. Iłów, oraz w W., R. koło M., J., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w

zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził w różnych okresach czasu K. Z., W. T., G. K., R. B., L. K., M. D., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału we wskazanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. w okresie od 2005r do 6 stycznia 2009r, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaś do dnia 20 grudnia 2008r także w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach przyjętego w tej grupie podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami, na posesji oznaczonej numerem (...) w miejscowości R., gmina I., a także w domu położonym w J. pod numerem (...) w gminie M., oraz w W. i wsi R. powiat M. oraz innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, wbrew przepisom ustaw z dnia 24 kwietnia 1997r, a następnie z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez systematyczne, cykliczne odbieranie od M. D., R. B., K. Z., L. K., prekursora w postaci BMK do wytwarzania substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy, a także poprzez przewożenie tego prekursora - do G. K. celem przetworzenia w ramach pierwszego etapu wytwarzania amfetaminy oraz poprzez odbieranie tego prekursora również od G. K. już po jego przerobieniu i następnie przewożenie go na posesję w (...) gm. I., a następnie poprzez branie bezpośredniego udziału wspólnie z L. K., K. Z., oraz w okresie do stycznia 2006r także z P. M., w co najmniej 36 cyklach produkcyjnych ukierunkowanych na wytworzenie substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy przy wykorzystaniu akcesoriów laboratoryjnych znajdujących się na posesjach w (...) oraz J. 24b, wytworzył substancję psychotropową w postaci proszku amfetaminy w znacznej ilości nie mniejszej niż 216 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 1 296 000 złotych, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przepisom art. 33 - 35 i 37 wzmiankowanej powyżej ustawy z dnia 29 lipca 2005r, przekazując samemu lub wspólnie z L. K. kolejne wytworzone porcje proszku amfetaminy M. D., R. B., W. T. i K. Z. wprowadzał wytworzoną znaczną ilość amfetaminy do obrotu, przy czym z wytwarzania i wprowadzania do obrotu tej substancji psychotropowej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 w zb. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

III. w nieustalonych dokładnie dniach w pierwszej połowie 2009r, na posesji w (...) pow. P. i J. 24b, gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., K. Z. i J. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy wykorzystaniu akcesoriów laboratoryjnych znajdujących się na wskazanych posesjach, z uzyskanego od G. K. prekursora w postaci BMK w ilości 5 litrów, wytworzył substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci proszku amfetaminy w ilości 1 kilograma i wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 6000 złotych, którą następnie przekazał w pobliżu miejscowości J. K. Z. i J. W., wprowadzając ją tym samym do obrotu, wbrew przepisom art. 33 - 35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

L. K. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r w R. gm. Hów, R. powiat M., J. gmina M., oraz w W., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą nadto kierował, w skład której w różnych okresach czasu wchodziło R. M., W. T., G. K., K. Z., R. B., M. D., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału i kierowania wskazaną grupą przestępczą uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

G. K. oskarżony został o to, że:

,

I. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r w R. gm. Hów, oraz w W., a także w miejscowościach R. w powiecie M. oraz S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziło w różnych okresach czasu R. M., W. T., K. Z., R. B., L. K., M. D., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci

proszku amfetaminy, przy czym z udziału we wskazanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art 65 § 1 k.k.,

II. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w ramach przyjętego w tej grupie podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami, wbrew przepisom ustaw z dnia 24 kwietnia 1997r, a następnie z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez systematyczne, cykliczne przyjmowanie na swojej posesji w miejscowości R. powiat M. oraz w miejscowości S. od L. K., R. M. i K. Z., prekursora w postaci BMK do wytwarzania substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy i następnie poprzez jego laboratoryjne przetwarzanie na tej posesji w ramach pierwszego etapu wytwarzania amfetaminy, a następnie poprzez przekazywanie już przetworzonego prekursora w postaci BMK tym samym osobom w zamiarze jego dalszego przerobienia na posesji w miejscowości (...) gmina I., na substancję psychotropową w postaci amfetaminy, a także poprzez bezpośrednie dostarczanie na posesję w (...) gmina I., tego przetworzonego już prekursora, wziął udział w opisany sposób w co najmniej 36 cyklach produkcyjnych ukierunkowanych na wytworzenie substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy, w toku których wytworzył znaczną ilość amfetaminy nie mniejszą niż 216 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 1 296 000 złotych, przy czym z wytwarzania tej substancji psychotropowej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w nieustalonych dokładnie dniach w pierwszej połowie 2009r, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez przetworzenie na swojej posesji w R. w powiecie M. w ramach pierwszego etapu wytwarzania amfetaminy prekursora w postaci BMK w ilości 5 litrów i następnie poprzez jego przekazanie w nieustalonym miejscu K. Z., w zamiarze jego dalszego przetworzenia na amfetaminę, wziął udział wspólnie z w/wymienionym i jeszcze z R. M. i J. W. w wytworzeniu substancji psychotropowej w znacznej ilości w postaci proszku amfetaminy w ilości 1 kilograma o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 6000 złotych, przy czym dalszych etapów wytwarzania amfetaminy wymieni dokonali na terenie miejscowości (...), powiat (...) i J. (...) gmina M., tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

K. Z. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r w R. gm. Hów, oraz w W., R. koło M., J. wie koło M., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził w różnych okresach czasu R. M., W. T., G., K., R. B., L. K., M. D., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału we wskazanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach przyjętego w tej grupie podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami, na posesji oznaczonej numerem (...) w miejscowości R., gmina I., a także w domu położonym w J. pod numerem (...) w gminie M., oraz w W. i wsi R. powiat M., oraz innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, wbrew przepisom ustaw z dnia 24 kwietnia 1997r, a następnie z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez systematyczne, cykliczne przekazywanie samemu lub wspólnie z L. K. prekursora w postaci BMK G. K. w celu jego przetworzenia we wsi R. w ramach pierwszego etapu wytwarzania amfetaminy oraz następnie poprzez odbieranie od G. K. tego prekursora już po jego przerobieniu i poprzez jego przewożenie na posesję w (...), gmina I. i następnie poprzez branie bezpośredniego udziału wspólnie z L. K., R. M. i w okresie do stycznia 2006r także z P. M. w wytwarzaniu substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy, a jednocześnie przekazując co najmniej trzykrotnie prekursor w postaci BMK bezpośrednio R. M. w celu wytworzenia bezpośrednio przez niego na posesji w J. (...), gmina M. substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy, wziął w opisany sposób udział w co najmniej 16 cyklach produkcyjnych ukierunkowanych na wytworzenie substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy, przy

wykorzystaniu akcesoriów laboratoryjnych znajdujących się na wskazanych posesjach i w ten sposób wytworzył substancję psychotropową w postaci proszku amfetaminy w znacznej łącznej ilości nie mniejszej niż 96 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 576 000 złotych, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przepisom art. 33 - 35 i 37 wzmiankowanej powyżej ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, odbierając od L. K. lub R. M. kolejne wytworzone porcje proszku amfetaminy w zamiarze ich dalszej dystrybucji, wziął udział w obrocie opisaną powyżej znaczną ilością amfetaminy, przy czym z wytwarzania i uczestniczenia w obrocie tą substancją psychotropową uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 w zb. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

III. w nieustalonych dokładnie dniach w pierwszej połowie 2009r, na posesji w (...) pow. P. i następnie w J. (...), gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., R. M. i J. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy wykorzystaniu akcesoriów laboratoryjnych znajdujących się na wskazanych posesjach, z uzyskanego od G. K. prekursora w postaci BMK w ilości 5 litrów, wytworzył substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci proszku amfetaminy w ilości 1 kilograma i wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 6000 złotych, którą następnie odebrał wspólnie i w porozumieniu z J. W. w pobliżu miejscowości J. od R. M., w zamiarze dalszej dystrybucji, biorąc tym samym udział w obrocie opisaną ilością amfetaminy, wbrew przepisom art. 33 - 35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 w zb z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

R. B. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 2005r do 27 marca 2007r, z pominięciem okresu od 23 lutego 2006r do 23 maja 2006r, kiedy to przebywał w areszcie tymczasowym do innej sprawy, we wsi (...) gm. I., oraz w W., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził w tym czasie R. M., W. T., G. K., K. Z., L. K., M. D., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału we wskazanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. w okresie od 2005r do 27 marca 2007r, z pominięciem okresu od 23 lutego 2006r do 23 maja 2006r, kiedy to przebywał w areszcie tymczasowym do innej sprawy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach przyjętego podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami, wbrew przepisom ustaw z dnia 24 kwietnia 1997r, a następnie z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez co najmniej pięciokrotne przekazanie polegające na pozostawieniu w umówionym miejscu w W., L. K. i R. M. prekursora w postaci BMK do wytwarzania substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy w zamiarze jego przerobienia na posesji w miejscowości (...) gmina I., na substancję psychotropową w postaci amfetaminy, wziął udział w co najmniej 5 cyklach produkcyjnych ukierunkowanych na wytworzenie amfetaminy i tym samym wziął udział w wytworzeniu substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy w znacznej łącznej ilości nie mniejszej niż 30 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 180 000 złotych, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przepisom art 33 - 35 i 37 wzmiankowanej powyżej ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, odbierając z tego samego umówionego miejsca w W., a także co najmniej jeden raz na posesji we wsi (...) gmina I., od w/wymienionych wytworzoną amfetaminę w zamiarze jej dalszej dystrybucji wziął udział w obrocie znaczną opisaną powyżej ilością amfetaminy, przy czym z wytwarzania i brania udziału w obrocie tą substancją psychotropową uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 w zb. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

M. D. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r w R. gm. Hów, oraz w W., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził w różnych okresach czasu R. M., W. T., K. Z., R. B., L. K., G. K., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału we wskazanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. w okresie od 2005r do 20 grudnia 2008r, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w ramach przyjętego w tej grupie podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami, wbrew przepisom ustaw z dnia 24 kwietnia 1997r, a następnie z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przekazanie co najmniej 10 razy, w W. na parkingu przy ul. (...), L. K. i R. M. prekursora w postaci BMK w zamiarze jego przerobienia na posesji w miejscowości (...) gmina I., na substancję psychotropową w postaci amfetaminy, wziął udział w co najmniej 10 cyklach produkcyjnych i ukierunkowanych na wytworzenie amfetaminy i tym samym wziął udział w wytworzeniu tej substancji psychotropowej w znacznej łącznej ilości nie mniejszej niż 60 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 360 000 złotych, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przepisom art. 33 - 35 i 37 wzmiankowanej powyżej ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, odbierając od w/wymienionych w tym samym miejscu, wytwarzaną z każdej kolejnej partii BMK amfetaminę, w zamiarze jej dalszej dystrybucji wziął udział w obrocie znaczną opisaną powyżej ilością amfetaminy, przy czym z wytwarzania i brania udziału w obrocie tą substancją psychotropową uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 w zw. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

W. T. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od marca 2005r do 20 grudnia 2008r, za wyjątkiem okresu od 27 marca 2007r do 3 lipca 2007r, kiedy to przebywał w zakładzie karnym jako osoba tymczasowo aresztowana w innej sprawie, w R. gm. I., oraz w W., G., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził w różnych okresach czasu K. Z., R. M., G. K., R. B., L. K., M. D., przy czym grupa ta miała na celu i faktycznie zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału we wskazanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu, a czynu tego dokonał w okresie 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. v» zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od marca 2005r do 6 stycznia 2009r, za wyjątkiem okresu od 27 marca 2007r do 3 lipca 2007r, kiedy to przebywał w zakładzie karnym jako osoba tymczasowo aresztowana w innej sprawie, w R. gm. I., J., G., P., a także w innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym do dnia 20 grudnia 2008r również w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w ramach przyjętego w tej grupie podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami, wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r o przeciwdziałaniu narkomanii oraz następnie przepisom art. 33 - 35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii odbierając cyklicznie i wielokrotnie od L. K. oraz R. M. substancję psychotropową w postaci proszku amfetaminy w znacznej łącznej ilości co najmniej 9 i pół kilograma o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 57 000 złotych, którą następnie cyklicznie sprzedawał P. T., A. B., T. N. i innym dotychczas nieustalonym osobom, wprowadził do obrotu oraz uczestniczył w obrocie taką znaczną ilością amfetaminy, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, zaś czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze

przekraczającym 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k,

III. w nieustalonych dokładnie dniach w pierwszym półroczu 2009r, w G. oraz w D., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odbierając kilkakrotnie od T. N., łącznie znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy o łącznej wadze 1170 gram, wartości nie mniejszej niż 8000 złotych, w zamiarze dalszej dystrybucji tej substancji psychotropowej, uczestniczył wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie taką substancją psychotropową w znacznej ilości, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k,

J. W. oskarżony został o to, że:

w nieustalonych dokładnie dniach w pierwszej połowie 2009r, na posesji w (...) pow. P. i następnie w J. (...), gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., R. M. i K. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy wykorzystaniu akcesoriów laboratoryjnych znajdujących się na wskazanych posesjach, z uzyskanego od G. K. prekursora w postaci BMK w ilości 5 litrów, wziął udział w wytworzeniu substancji psychotropowej w znacznej ilości w postaci proszku amfetaminy w ilości 1 kilograma i wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 6000 złotych, którą następnie odebrał wspólnie i w porozumieniu z K. Z. w pobliżu miejscowości J. od R. M., w zamiarze dalszej dystrybucji, biorąc tym samym udział w obrocie opisaną ilością amfetaminy, wbrew przepisom art. 33 - 35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii , tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb z art 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k,k,

P. M. oskarżony został o to, że:

w okresie od początku 2005 roku do stycznia 2006r, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z L. K., K. Z. i R. M. w garażu znajdującym się na posesji oznaczonej numerem (...) w miejscowości R., gmina I., wbrew przepisom ustaw z dnia 24 kwietnia 1997r i z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, przy wykorzystaniu znajdujących się w garażu akcesoriów laboratoryjnych, brał udział w co najmniej 6 cyklach produkcyjnych ukierunkowanych na wytworzenie substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy, w toku których wytworzył taki narkotyk w znacznej łącznej ilości nie mniejszej niż 36 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 216 000 złotych, przy czym z wytwarzania tej substancji psychotropowej uczynił sobie stałe źródło dochodu, a czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 53 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2013r Sąd Okręgowy w Płocku:

I. R. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

II. R. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 złotych każdą stawka;

III. R. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012,

Nr 124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa przypisane oskarżonemu R. M. wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 450 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. M. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec R. M. kary łącznej grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 29 lipca 2010r. do dnia 16 listopada 2010r., tj. 111 dni i tym samym uznał karę łączną grzywny za wykonaną do wysokości 222 stawek dziennych;

VII. L. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym zakwalifikował go z art. 258 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

VIII. G. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

IX. G. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

X. G. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2012, Nr 124) skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa przypisane oskarżonemu G. K. wymierzył mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. K. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 27 października 2010r. do dnia 30 maja 2011r,

XIII. **K. Z.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. K. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XV. K. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2012, Nr

124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XVI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa przypisane oskarżonemu K. Z. wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. Z. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 27 października 2010r. do dnia 17 czerwca 2011r.;

XVIII. R. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. R. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa przypisane oskarżonemu R. B. wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XXI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. B. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 27 października 2010r. do dnia 30 maja 2011r.;

XXII. M. D. uznał za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. M. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka;

XXIV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa przypisane oskarżonemu M. D. wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

XXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. D. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 27 października 2010r. do dnia 30 maja 2011r.;

XXVI. W. T. uznał za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XXVII. W. T. uznał za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XXVIII. W. T. uznał za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 Jc.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XXIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa przypisane oskarżonemu W. T. wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XXX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego W. T. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 23 września 2010r. do dnia 5 marca 2012r.;

XXXI. J. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XXXII. P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012, Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

XXXIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby;

XXXIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec P. M. kary grzywny zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 19 września 2010 r. do dnia 19 listopada 2010 r., tj. 62 (sześćdziesiąt dwa) dni i tym samym uznaje karę grzywny za wykonaną do wysokości 124 (stu dwudziestu czterech) stawek dziennych.

Nadto, zasądził stosowne wynagrodzenie na rzecz obrońców z urzędu oraz obciążył wszystkich oskarżonych kosztami sądowymi w częściach, związanych z ich udziałem w sprawie i wymierzył im opłaty:

- oskarżonemu R. M. w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) zł;
- oskarżonemu L. K. w kwocie 300 (trzysta) zł;
- oskarżonemu G. K. w kwocie 1100 (tysiąc sto) zł;
- oskarżonemu K. Z. w kwocie 1400 (tysiąc czterysta) zł;
- oskarżonemu R. B. w kwocie 1000 (tysiąc) zł;
- oskarżonemu M. D. w kwocie 3400 (trzy tysiące czterysta) zł;
- oskarżonemu W. T. w kwocie 900 (dziewięćset) zł;
- oskarżonemu J. W. w kwocie 700 (siedemset) zł;
- oskarżonemu P. M. w kwocie 600 (sześćset) zł.

Od wyroku tego apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych M. D., W. T., R. B., L. K., G. K., J. W. i K. Z..

Obrońca oskarżonego M. D. zarzucił wyrokowi: I. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania - co do samej zasady wymogu ustawowej ścisłości i jednoznaczności wyroku oraz uzasadnienia wyroku - a mianowicie art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., w zakresie czynu zarzucanego M. D. w pkt. II, a przypisanego w pkt. XXIII - skoro zarzucono i przypisano, że oskarżony miał w ramach jakiejś (brak zupełny powiązania treściowego zarzutu I z zarzutem II) „zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z niżej wymienionymi osobami - K. i ... M.” przekazywać prekursor „ w postaci BMK w zamiarze jego przerobienia w miejscowości R.” oraz następnie miał odbierać „...od w/wymienionych... amfetaminę...”, gdy w uzasadnieniu wyroku ustalono, że M. D. miał przekazywać BMK i być „Jednym z odbiorców amfetaminy” tylko L. K. „ to jemu przekazywał BMK w W.... na parkingu przy ul. (...)... w ten sam sposób... przekazanie gotowego narkotyku oraz rozliczenie między L. K. a M. D., gdy równocześnie Sąd uzasadnia, że w/w R. M. był tylko kierowcą L. K., a w/o przekazywanie odbywało się tylko w obecności R. M., przy czym Sąd nie ustala żadnego osobistego kontaktu M. D. z R. M. związanego z jakimikolwiek inkryminowanymi czynnościami, ani jakiegokolwiek wiedzy oskarżonego M. D. o jakiegokolwiek przestępnej roli R. M., co w efekcie wyklucza rozsądną kontrolę instancyjną, skoro czyn przypisany jest diametralnie sprzeczny z uzasadnieniem, nadto przecież wykluczone jest działanie w „zorganizowanej grupie przestępczej” dwuosobowej, bowiem do takiej grupy wykluczone jest zaliczenie, nawet obecnego, ale tylko kierowcy,

II. rażąco i mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 7 i 410 k.p.k. oraz 5 § 2 k.p.k. wskutek dowolnej, wybiórczej oceny dowodów, oceny nadto tendencyjnej poprzez stosowanie odmiennych miar do identycznej sytuacji dowodowej, w tym przede wszystkim do jedynej, zupełnie odosobnionego i niczym niepopartego oraz rudymenarnie wręcz wewnątrznie sprzecznego pomówienia R. M., oceny dokonanej z pominięciem zasad logiki i doświadczenia życiowego, tudzież dokonywanej z powołaniem się na dowody, które wszakże niosą diametralnie odmienne treści od przyjętych przez Sąd (np. wyjaśnienia oskarżonych P. M. czy oskarżonego W. T.), a ponadto pomijanie lub lekceważenie wielu ujawnionych okoliczności oczywiście korzystnych dla sytuacji procesowej M. D. (wręcz wykluczających popełnienie przypisanych czynów), w tym także rażącego naruszania zasad procedury w toku śledztwa przez organy owo prowadzące lub współprowadzące i konsekwencji tych naruszeń, co skutkowało także gładzszaltowaniem ocen i ustaleń poprzez niedopuszczalne przenoszenie treści dowodów dotyczących innych oskarżonych na sytuację M. D. pomimo, że treści te nie dotyczyły tego oskarżonego, a ponadto również usuwanie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

III. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, wskutek przyjęcia, że M. D. popełnił oba przypisane wyrokiem przestępstwa w sytuacji, gdy wymagane zasadami procedury karnej oceny dowodów i ustalenia rzetelnych okoliczności wykluczają, iżby oskarżony takie przestępstwa popełnił, zarówno dlatego, że w ogóle nie był członkiem jakiegokolwiek „zorganizowanej grupy przestępczej” (w tym także przypisanej dwuosobowej, albo mającej popełniać „rozboje...”), jak i nie brał udziału w jakiegokolwiek formie (także zjawiskowej czynu karalnego) w przygotowaniu, wytwarzaniu czy udziale w obrocie amfetaminą, albowiem nadto nie ujawniono żadnych okoliczności czy dowodów, któreby mogły zakwestionować dotychczasowy nienaganny tryb życia tego ponad pięćdziesięcioletniego mężczyzny, mającego ugruntowaną od wielu lat sytuację rodzinną i materialną (stała praca i istotne dochody z najmu), zatem sytuację zasadniczo wręcz odcinającą M. D. także od - sugerowanych przez funkcjonariuszy operacyjnych CBS - powiązań, oczywiście poza obiektywnymi przecież powiązaniem pokrewieństwem.

Obrońca oskarżonego M. D. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego W. T. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym w/w oskarżonego, tj. w pkt. XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze wymierzonej temu oskarżonemu i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 60§3 kodeksu karnego poprzez jego niezastosowanie wobec oskarżonego W. T. w sytuacji, gdy w/w współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstw, ujawnił wobec organów ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w ich popełnieniu oraz istotne okoliczności

ich popełnienia, co w świetle w/w artykułu obligowało Sąd I - instancji do zastosowania wobec W. T. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary,

2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu W. T. kar jednostkowych i kary łącznej w granicach ustawowego zagrożenia w sytuacji, gdy postawa procesowa oraz szereg okoliczności natury osobistej odnoszących się do tego oskarżonego uzasadniały zastosowanie wobec w/w instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianej w art. 60§2 k.k.

Obrońca ten wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie, oskarżonemu W. T. kar jednostkowych za poszczególne czyny oraz kary łącznej z zastosowaniem art. 60§3 k.k., ewentualnie z zastosowaniem instytucji jej nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie art. 60§2 k.k. i w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bądź bezwzględnej w wymiarze nieprzekraczającym okresu tymczasowego aresztowania w sprawie.

Obrońca oskarżonego R. B. adw. P. P. (1) zarzucił wyrokowi:

1) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, to jest:

a) art. 439 § 1 pkt 10) kpk w związku z art. 80 kpk poprzez przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność obrońcy, w szczególności na rozprawie w trakcie której byli przesłuchiwanymi świadkowie w osobach M. i P. P. (2) oraz S. M., w oparciu o zeznania których Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sytuacji, gdy obecność obrońcy w związku z postawieniem oskarżonemu zarzutu popełnienia zbrodni - była obowiązkowa,

b) naruszenie przepisu art. 2 kpk w zw. z art. 9 § 1 kpk w zw. z art. 167 § 1 kpk, poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i wyjaśnienia okoliczności dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych czynów, poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodów z przesłuchania w charakterze świadka:

- D. B. - córki oskarżonego,

- M. B. - żony oskarżonego

co do okoliczności faktycznego władania i osoby władającej w inkryminowanym czasie garażem położonym przy ul. (...) w W., faktycznego -zamieszkania i okresu zamieszkania oskarżonego w W. przy ul. (...), związanych z obrotem narkotykami dokonywanego przez D. B. i udziału w nim oskarżonego,

c) naruszenie przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości co do tego, czy to on był osobą, która przekazywała BMK L. K. w garażu na ul. (...) w W. i odbierał tam od niego amfetaminę, w sytuacji gdy z miejsca wskazanego przez R. M. jako miejsce w którym obserwował ww. zdarzenie (co wynika z eksperymentu procesowego) nie widać ani garażu ani tym bardziej osób wchodzących i z niego wychodzących, a z faktu rozpoznania osoby oskarżonego jako osoby widzianej w towarzystwie (...) na ul. (...) w W. nie da się wyprowadzić wniosku - przy zachowaniu zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, że to on był osoba korzystającą z przedmiotowego garażu;

d) naruszenie przepisu art. 7 kpk, poprzez dokonanie oceny dowodów w sprzeczności z zasadami logiki, wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania, a w konsekwencji dokonanie oceny dowodów, której należy nadać przymiot oceny dowolnej, w szczególności zeznań świadków w osobach M. i P. P. (2), S. M., R. M. i W. T.,

2) obrazę prawa materialnego, to jest:

a) art. 258 § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie albowiem nawet w sytuacji uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami to nie ma podstaw do uznania, że porozumienie to przybrało formę zorganizowaną albowiem we wzajemnych relacjach pomiędzy oskarżonymi relacjonowanych przez pomawiającego nie sposób dopatrzeć się powiązań mających formę organizacji, hierarchii, podziału ról w procederze przestępczym, czy też woli przynależności do jakiejkolwiek organizacji przestępczej;

b) art. 53 i art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) poprzez błędne ich zastosowanie albowiem nawet w sytuacji gdybyśmy uznali, że oskarżony brał udział w popełnieniu przestępstwa to brak jest podstaw do przepisania mu udziału w produkcji czy też w procesie produkcji, albowiem pomawiająca go osoba wskazuje na kupno BMK i sprzedaż amfetaminy a nie porozumienie w sprawie produkcji narkotyków a zatem co najwyżej przestępstwo polecające na obrocie BMK i amfetaminą,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony R. B. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w postaci udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz w produkcji i dystrybucji narkotyków za pośrednictwem swojej córki, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzić musi do wniosku, że znał dwóch lub trzech współoskarżonych, ale brak jest jednoznacznych dowodów na to, iż dopuszczał się wspólnie z nimi jakiegokolwiek przestępstwa, a rozważania Sądu odnośnie udziału w obrocie narkotykami wraz z córką D. B. są niczym nieusprawionymi dywagacjami Sądu I instancji.

Wskazując na powyższe obrońca ten wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto na podstawie art. 452 § 2 kpk obrońca R. B. wniósł o uzupełnienie materiału dowodowego poprzez przeprowadzenie na rozprawie dowodu z załączonej sentencji wyroku z dnia 20 marca 1986 r. orzekającego rozwód oskarżonego z jego żoną M. B. oraz z dnia 20 stycznia 1988 r. orzekającego jego eksmisję z lokalu nr (...) przy ul. (...) i umowy sprzedaży nakładów poniesionych na wybudowanie garażu z dnia 08 maja 2012 r. na okoliczność, że oskarżony w inkryminowanym czasie ani nie zamieszkiwał ul. (...) ani nie przysługiwały mu jakiejkolwiek prawa do przedmiotowego garażu, a z uwagi na konflikt, który doprowadził do rozwodu z M. B. nie mógł uzyskać od niej dostępu do tego garażu, a tym samym nie mógł być osobą wydającą z niego BMK i przyjmującą amfetaminę.

Obrońca oskarżonego R. B. adw. Z. J. zarzuciła wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych mających mieć wpływ na treść wyroku, a polegających na przyjęciu w oparciu i jedyne pomówienia współoskarżonego R. M., iż oskarżony R. B. działał w grupie przestępczej i dostarczał do celów produkcyjnych narkotyków prekursora BMK - wskazywał jako miejsc odbioru prekursora (...) i odbiory narkotyków garaż R. B. w W., podczas gdy inne dowody w sprawie wskazywały, iż garaż posiadała wyłącznie żona oskarżonego R. B., zaś on od wielu lat nie miał dostępu do tego garażu, nie posiadał do niego kluczy, zaś żadne inne dowody nie potwierdzały pomówień R. M., który sam bezpośrednio transakcji i osoby oskarżonego R. B. nie widział, a jedynie „tak uważał lub się domyślał”, zaś zeznania świadków i oskarżonego W. T. nie dały oparcia pomówieniom R. M..

Obrońca wniosła zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. B. od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego L. K. zarzucił wyrokowi:

1. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 7 kpk i 410 kpk poprzez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego wyrażającą się w szczególności w uznaniu za w pełni wiarygodne wyjaśnień R. M. w zakresie, w jakim wskazywał na L. K. jako organizatora produkcji i dystrybucji amfetaminy wyprodukowanej w R., podczas gdy z tych samych wyjaśnień popartych innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie wynika, iż R. M. samodzielnie zajmował się produkcją i dystrybucją amfetaminy, kiedy L. K. K. pozostawał na wolności, co obrazuje brak artykułowanych przez pomawiającego podejrzanego obaw o własne bezpieczeństwo uzasadniających dalsze jego uczestnictwo w procederze produkcji amfetaminy, a zatem wskazuje na jego pełną

zgodę na uczestnictwo w produkcji zakazanych środków, a jednocześnie żadne inne dowody nie wskazują aby wśród uczestników procederu istniał jakikolwiek stosunek zależności lub podległość jednych uczestników wobec drugich, zebrany materiał dowodowy nie wskazuje na to, aby między uczestnikami produkcji i dystrybucji amfetaminy były tego rodzaju zależności, że jedni z nich mogli wydawać wiążące polecenia innym, przy czym ewentualne nie wywiązanie się z wykonania tych poleceń zagrożone byłoby jakąkolwiek sankcją z góry określoną lub choćby dorozumianą,

2. błąd w ustaleniach faktycznych., polegający na przyjęciu, że proceder produkcji i dystrybucji amfetaminy w okresie od 2005 r. do 20 grudnia 2008 r. w R., J., R., W. i innych miejscowościach wykonywany był przez jego uczestników w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zaś kierowniczą rolę w tej grupie miał L. K., a z ostrożności

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego L. K. kary pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat.

Obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o orzeczenie wobec oskarżonego kary w mniejszym wymiarze i zwolnienie go od kosztów postępowania.

Obrońca oskarżonego G. K. zarzucił wyrokowi:

I. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2 kpk 7 kpk i 410 kpk wskutek dowolnej oceny dowodów, tendencyjnie niekorzystnej dla oskarżonego i w konsekwencji poczynienie przez Sąd aktualnie nieprawdziwych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonego judykatu - co przede wszystkim przejawia się w:

- zupełnie dowolnej ocenie depozycji R. M. i P. M.; w tym w szczególności w zakresie zakresu udziału i świadomości G. K. co do procederu w którym miał uczestniczyć;

- dowolnym wnioskowaniu w oparciu o depozycje R. M., iż oskarżeni tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą, a to wobec sprzecznych depozycji G. K. w tym zakresie,

II. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 413 § 2 pkt. 1 kpk wskutek doprowadzenia do nieusuwalnych sprzeczności pomiędzy częścią dyspozytywną wyroku i jego częścią motywacyjną, jak również w zakresie samej części motywacyjnej, co m.in. przejawia się przyjęciu, iż zarówno G. K. jak i R. M. uczestniczyli w co najmniej 36 cyklach produkcyjnych (s. 5 uzasadnienia; część dyspozytywna wyroku), by następnie wskazać, iż przez pierwsze 3 miesiące R. M. i P. M. przyglądali się jak L. K. wytwarzał amfetaminę ... później sami byli w stanie przeprowadzić cały proces (s. 7 uzasadnienia) - a zatem wskazanie na cykle braci M. bez udziału G. K.. Niezależnie to już z depozycji R. M. wynika, iż jego udział ponoć w tych zdarzeniach był bardziej wydajny, częstszy, oraz iż uczestniczył on w większej liczbie cykli,

III. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych wynikły z ustalenia, że G. K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, skoro sąd nie ustalił dowodowo najmniejszego nawet stopnia zorganizowania owej mitycznej „grupy”, żadnego wspólnego sprzętu, żadnych wspólnie popełnionych czy zamierzonych przestępstw, zaś depozycje (przypuszczenia i domysły) R. M. owymi być nie mogą; oraz iż G. K. wziął udział w co najmniej 36 cyklach produkcyjnych - wobec braku jakichkolwiek dowodów na owo ustalenie.

Obrońca ten wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie G.-K. od popełnienia przypisanych mu w pkt. VIII i XI wyroku czynów;

2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku.

Obrońca oskarżonego K. Z. zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść tego orzeczenia, przez uznanie, że oskarżony K. Z.'

a) w okresie od 2005 r. do 20 grudnia 2008 roku systematycznie przekazywał sam lub wspólnie z L. K. prekursor w postaci (...) G. K. w celu jego przetworzenia we wsi R. w ramach pierwszego etapu wytwarzania amfetaminy i następnie już po przerobieniu odbierał prekursor od G. K. i przewoził go na posesję w R. gm. I.;

b) w okresie do 2006 roku wspólnie z L. K. i R. M. brał udział w wytwarzaniu substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy,

c) przekazywał co najmniej trzykrotnie prekursor w postaci BMK bezpośrednio R. M. w celu wytworzenia bezpośredniego przez niego na posesji w J. (...) gm. M. substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy,

d) wziął udział w co najmniej 16 cyklach produkcyjnych ukierunkowanych na wytworzenie substancji psychotropowej w postaci proszku amfetaminy i wytworzył tej substancji znaczną łączną ilość nie mniej niż 96 kilogramów o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 576 000 zł,

e) odbierał wytworzone porcje proszku amfetaminy od L. K. lub R. M. i brał udział w obrocie opisaną powyżej znaczną ilością amfetaminy,

f) z wytwarzania i uczestniczenia w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy uczynił sobie stałe źródło dochodu,

g) w pierwszej połowie 2009 roku na posesji (...) pow. P. i następnie w J. (...) gm. M. wspólnie i w porozumieniu z G. K., R. M. i J. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wytworzył substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci proszku amfetaminy w ilości 1 kg o wartości rynkowej w obrocie hurtowym nie mniejszej niż 6000 zł i następnie którą odebrał wspólnie i w porozumieniu z J. W. od R. M., w zamiarze dalszej dystrybucji i w ten sposób wziął udział w jej obrocie,

h) w okresie od 2005 r. do 20 grudnia 2008 r. w R. gm. I., oraz w W., R., J. gm. M., w innych miejscowościach na terenie RP, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, która zajmowała się wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci proszku amfetaminy, przy czym z udziału w tej grupie uczynił sobie stałe źródło dochodu,

2. obrazę przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk polegającą na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez:

a) stwierdzenie winy oskarżonego K. Z. na podstawie pomówień R. M., P. M., G. K. i W.

T., których ocena została dokonana przez Sąd I instancji z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz potraktowanie przedmiotowych pomówień jako pełnowartościowych dowodów, pomimo iż nie spełniały one kryteriów wyznaczonych przez niekwestionowaną praktykę sądową tj.:

- informacje uzyskane tą drogą są przyznawane przez pomówionego,

- są one, choćby w części, potwierdzone innymi dowodami,

- są spontaniczne, zwłaszcza złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającemu przygotowanie określonej wersji,

- są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,

b) niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z opinii biegłego w zakresie obecności śladów amfetaminy w próbkach ziemi pobranych z ziemianki znajdującej się na terenie posesji w (...).

Obrońca ten wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. W. wyrokowi temu zarzucił:

1) mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez wystarczających dowodów na fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu polegającego na wytworzeniu w K. amfetaminy w ilości 1 kg, w celu dalszej dystrybucji oraz rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości odnoszących się do braku śladów amfetaminy i BMK w ziemiance w K., gdzie amfetamina miała być rzekomo wytworzona, braku danych o zużyciu energii na posesji w K. oraz w zakresie ilości wytworzonego narkotyku tj. z 1 litra BMK - 1 kg amfetaminy,

2) mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę prawa procesowego tj. art. 170 kpk i art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 29.06.2011 r. o uzupełniającą opinię biegłego i niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, podczas gdy uzupełniające przesłuchanie biegłego D. W. na rozprawie nie przyniosło odpowiedzi na pytania zawarte we wniosku dowodowym, a ustalenie podnoszonych okoliczności miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza występujących w uzasadnieniu Wyroku sprzeczności w ocenie opinii biegłych w zakresie śladów pozostawianych przez BMK i amfetaminę,

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów i nieprawidłowej oceny wątpliwości, że oskarżony J. W. brał udział w wytworzeniu 1 kg amfetaminy w ziemiance w K., podczas gdy pomówienia współoskarżonego R. M. nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, który potwierdza jedynie, że telefon komórkowy oskarżonego logował się w okolicy K., a z czego nie można jednak wysnuć wniosku, że oskarżony wytwarzał tam amfetaminę, zwłaszcza wobec braku śladów amfetaminy i BMK w ziemiance w K.; oraz, że J. W. utrzymywał kontakt telefoniczny z K. Z., z czego nie można wysnuć wniosku, że kontakt ten dotyczył produkcji narkotyku zarzucanej w akcie oskarżenia; oraz, że świadkowie G. i S. K. nie rozpoznali J. W. oraz zaprzeczali użytkowaniu ziemianki,

4) z ostrożności procesowej - zarzucił także mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę prawa materialnego tj. art. 63 kk poprzez niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania,

Obrońca ten wniósł o:

1) zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie,

2) o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż Sąd Apelacyjny aprobuje w zupełności dokonaną przez sąd I instancji ocenę wyjaśnień złożonych w niniejszej sprawie przez R. M..

Rację ma Sąd Okręgowy, iż wyjaśnienia R. M., w których przyznał on i opisał własny udział w procedurze wytwarzania amfetaminy i wprowadzania jej do obrotu oraz opisał udział w tym innych osób – L. K., G. K., P. M., W. T., K. Z. i J. W. – spełniły kryteria pozwalające na uznanie ich za zasługujące na wiarę.

Prawdą jest, że R. M. ujawnił także swoją rolę w przestępczym procederze składając obciążające siebie samego wyjaśnienia, w których przyznał, że uczestniczył wraz z L. K. w większości czynności związanych z produkcją amfetaminy i jej dystrybucją, począwszy od odbierania i dostarczania na posesję w R. i do innych miejsc prekursora BMK i innych chemicznych substancji wykorzystywanych w produkcji, poprzez montowanie linii produkcyjnych i bezpośredni udział w wytwarzaniu narkotyku, porcjowania go, pakowania, dostarczania do odbiorców.

Poza własną rolę w procederze wskazał m.in. miejsca składowania sprzętu służącego do produkcji narkotyku, w tym na swojej posesji – w domu w J. na strychu, przyznając, że tam także dokonywał wytwarzania amfetaminy oraz miejsce przechowywania sprzętu w stodole należącej do członków jego rodziny. Przyznał okoliczności, które nie mogły być ujawnione żadnym innym dowodem i w trakcie eksperymentów procesowych z jego udziałem wskazał miejsca ukrycia narkotyku oraz sprzętu służącego do wytwarzania amfetaminy, jak:

- miejsce zakopania i ukrycia półkilogramowej paczki z amfetaminą wytworzoną podczas jednego z cykli produkcyjnych, jakie przeprowadzał w swoim domu, którą to amfetaminę zwrócił L. K. W. T. z powodu złej jakości narkotyku, przy czym paczki nie odnaleziono mimo przekopania około 100 metrów kwadratowych powierzchni, gdyż nie pamiętał i nie potrafił określić miejsca tego precyzyjnie (protokół eksperymentu procesowego k. 734-735),

- w trakcie w/w eksperymentu procesowego dodatkowo ujawnił wyjaśniając, że przypomniał sobie o tym, iż kolejną paczkę półkilogramową z amfetaminą ukrył w gołębniku w pobliżu obory i narkotyk w tym miejscu ujawniono zabezpieczając go (k. 734-736, k. 744),

- w trakcie tego samego eksperymentu procesowego wskazał miejsce ukrycia części sprzętu służącego do produkcji amfetaminy i w miejscu tym odnaleziono cztery worki z tym sprzętem, nadto wskazał, gdzie konkretnie na strychu jego domu ustawiona była linia produkcyjna do wytwarzania amfetaminy.

Wszystko to, jak i uwzględniając i podkreślając fakt, iż R. M. złożył wyjaśnienia obciążające siebie samego, jak i członka swojej rodziny P. M. - nakazuje odrzucić ewentualność, iżby wyjaśnieniom tym towarzyszył motyw uniknięcia odpowiedzialności za własną przestępczą działalność, a obciążenia taką odpowiedzialności innych osób, w związku z tym, świadczy o szczerości tych relacji. O ewentualności takiej milczą również inne dowody.

Prawidłowy był również wniosek Sądu Okręgowego, iż relacje R. M. składane w toku postępowania przygotowawczego począwszy od momentu, gdy ujawnił, iż on sam oraz inne osoby brały udział w wytwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu amfetaminy, cechowała spójność, konsekwencja, szczegółowość, zachowanie chronologii wydarzeń. R. M. był przesłuchiwany w dalszym toku śledztwa wielokrotnie w toku różnych czynności procesowych zachowując w relacjach spójność, chronologię, znaczną precyzję wypowiedzi.

Słusznie wskazano w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, że relacje R. M. znalazły potwierdzenie w innych dowodach, a w szczególności:

- częściowo w wyjaśnieniach P. M., G. K. i W. T.,

- w zeznaniach sprzedawczyń pracujących w czasie zdarzeń w sklepie (...). Centrum Usługowo – Handlowe” przy ul. (...) w W., które rozpoznały L. K. jako nabywcę, a w którym to sklepie (...) zaopatrywał się w substancje chemiczne wykorzystywane w procesie produkcji narkotyku, zaś R. M. drogę dojazdową do sklepu i sklep ten wskazał w toku eksperymentu procesowego z jego udziałem (protokół eksperymentu k. 593-597),

- w wyniku oględzin posesji w (...) i opiniach z zakresu badań fizykochemicznych ujawnionych tam i zabezpieczonych śladów, z których wynika, że na zabezpieczonych przedmiotach znajdowały się ślady amfetaminy,

- w wyniku oględzin wskazanego przez R. M. miejsca ukrycia sprzętu znajdującego się w zaroślach i opiniach z zakresu badań fizykochemicznych ujawnionych tam i zabezpieczonych śladów, z których wynika, że na zabezpieczonych przedmiotach znajdowały się ślady amfetaminy i prekursora BMK oraz innych substancji,

- wyniku oględzin miejsca wytwarzania amfetaminy w domu oskarżonego, w trakcie których także ujawniono i pobrano określone ślady, zawierające amfetaminę, fakcie ujawnienia amfetaminy w miejscu wskazanym przez oskarżonego w gołębniku,
- wyniku oględzin posesji w (...) oraz znajdujących się tam samochodów, gdzie R. M. był zameldowany i gdzie także, jak wykazała opinia z zakresu badań fizykochemicznych ujawniono ślady amfetaminy,
- podobnie w wyniku oględzin posesji w R. (...) należącej do G. K.,
- w zbieżności z rzeczywistością wskazanej przez R. M. posesji w miejscowości (...) jako użytkowanej przez R. B.,
- w zeznaniach świadka G. K. (3) (jednego z dwóch braci K.), zgodnie z którymi wynajął on wiosną 2009r posesję w (...) innemu mężczyźnie z W., przy czym w znajdującej się tam ziemiance osoba, czy osoby wynajmujące pozostawiły pompę wodną, co koresponduje z wyjaśnieniami R. M. według których w związku z pobytem na posesji z K. Z. i J. W. dowiedział się, że na posesji tej mieszkają dwaj bracia.

Sąd Okręgowy odniósł się również w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia do tej części wyjaśnień R. M. i jego argumentacji, która dotyczyła przyczyn początkowego negowania przez oskarżonego udziału w wytwarzaniu narkotyku. Rozważania sądu meriti w tym względzie (strony 24-26 uzasadnienia) podlegają pełnej aprobacie sądu odwoławczego bez potrzeby ich powtarzania i uzupełniania.

Mając na uwadze powyższe rozważania, sąd odwoławczy uznał, iż dokonana przez sąd I instancji ocenę wyjaśnień R. M. jako zasługujących na wiarę - należy zaakceptować.

Apelacja obrońcy oskarżonego **J. W.** jest niezasadna.

Zdaniem sądu odwoławczego, zaakceptować należy zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocenę dowodów w zakresie odnoszącym się do oskarżonego J. W., jak i poczynione w oparciu o te dowody ustalenia w sferze faktów oraz ocenę prawną. Wbrew temu, co zarzuca i jak argumentuje obrońca oskarżonego, dokonując w tym zakresie ocen i ustaleń nie naruszył Sąd Okręgowy przepisów obowiązującej procedury.

Jak wynika z pisemnego uzasadnienia rozstrzygnięcia, ustalając fakty odnośnie do czynu przypisanego J. W., sąd I instancji opierał się głównie na dowodzie z wyjaśnień R. M., który to oskarżony w toku różnych czynności procesowych:

- opisał okoliczności zdarzenia w K.,
- wskazał i opisał miejsce, gdzie była usytuowana ziemianka, w której znalazł się na prośbę K. Z. w towarzystwie innego mężczyzny i gdzie miał przy użyciu znajdującego się tam sprzętu wziąć udział w produkcji amfetaminy,
- wskazał markę i kolor samochodu, którym miał się poruszać drugi towarzyszący K. Z. mężczyzna,
- wyjaśnił, że posesja w K. miała należeć do dwóch braci, z którymi nie miał kontaktu,
- wyjaśnił, że mężczyznę towarzyszącego K. Z. widział drugi raz podczas odbioru wyprodukowanej amfetaminy,
- rozpoznał mężczyznę towarzyszącego K. Z. jako J. W..

Jak ustalono, posesja w K. odpowiada opisowi przedstawionemu przez R. M., znajduje się na niej ziemianka, posesja ta należała do braci G. i S. K., przy czym G. K. (3) zeznał, że istotnie była wynajęta mężczyźnie z W., nie rozpoznał jednak osoby J. W.. Ustalono także, że J. W. poruszał się samochodem o marce i kolorze określonym przez R. M.. Nadto, jak wynika z wyjaśnień G. K., w okresie wskazywanym przez R. M., a więc na początku 2009r, K. Z. zwrócił się do niego, by za odpowiednią zapłatę przerobił 5 litrów BMK w ramach pierwszego etapu produkcji amfetaminy, co ten uczynił, jednak nie otrzymał za to wynagrodzenia, gdyż K. Z. tłumaczył mu, że płyn się rozlał. Ustalono też, że K. Z.

i J. W. wielokrotnie kontaktowali się ze sobą telefonicznie w okresie, gdy miały mieć miejsce omawiane wydarzenia, a zatem w/w znali się, oraz zważywszy na rejestrowanie połączeń z ich telefonów w obszarach tych samych stacji przekaźnikowych, mogli znajdować się w tych samych miejscach w okolicy K. i miejsca zamieszkania R. M., nadto K. Z. wielokrotnie kontaktował się telefonicznie z R. M..

W świetle tych dowodów i okoliczności, stwierdzić należy, iż rację ma obrońca J. W. co do tego, że dowodem bezpośrednio wskazującym na sprawstwo oskarżonego są wyjaśnienia R. M.. Pozostałe dowody i wynikające z nich okoliczności nie wskazują na sprawstwo J. W. w sposób bezpośredni. Nie oznacza to jednak po pierwsze automatyzmu co do negatywnej oceny wartości dowodowej wyjaśnień R. M., po drugie zaś nie oznacza to, iż wskazane dowody i okoliczności nie mające strictly bezpośredniego znaczenia dla ustaleń w przedmiocie sprawstwa J. W. pozostają bez znaczenia dla tych ustaleń w ogóle.

Obrońca J. W. przyznaje powyższe fakty i okoliczności, neguje jednak wartość dowodową wyjaśnień R. M. i konstatuje, że każdy ze wskazanych poza nimi dowodów i okoliczności nie niesie ze sobą treści świadczących o udziale J. W. w popełnieniu przypisanego mu czynu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, rozumowanie polegające na domaganiu się dokonania oceny w/w dowodów każdego z osobna i w oderwaniu od siebie, jest niewłaściwe. Prawidłowo sąd I instancji ocenił wymienione okoliczności i dowody całościowo i we wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz w powiązaniu z treścią wyjaśnień R. M.. Słusznie też uznał, że powyższe dowody potwierdzają wyjaśnienia R. M. w omawianym zakresie.

Odnosząc się dalej do zarzutów i argumentacji zawartych w apelacji obrońcy J. W., analiza wyjaśnień R. M. w części dotyczącej wydarzeń w K., w których miał uczestniczyć J. W. świadczy o tym, że gdy przyjechał on na posesję wraz z K. Z. i J. W., linia technologiczna do produkcji amfetaminy nie była jeszcze zamontowana, choć elementy tej linii znajdowały się tam, za wyjątkiem kuchenki, pompy do wody i taboretu, które to przedmioty przywieźli ze sobą (wyjaśnienia R. M. k. 1020-1022 t. VI). Z wyjaśnień R. M. wynika, że K. Z. i J. W. „składali” linię, a on przyglądał się patrząc, czy prawidłowo to robią i jednocześnie podłączał pompę wodną. Następnie K. Z. i J. W. zagotowali płyn BMK, który K. Z. otrzymał od G. K. po wstępnym jego przerobieniu i jak wyjaśnił R. M. „to się dość szybko ugotowało”, gdyż płynu nie było dużo. Zagotowany płyn K. Z. i J. W. przelali do szklanej bańki, którą wstawili do kosza grzewczego, gdzie dalej miał się gotować. Jednak bańka szklana, w której płyn się znajdował pękła, a płyn się rozlał, przy czym około jednego litra K. Z. zdołał „uratować”. Tę ilość płynu R. M. zabrał do swojego domu w J. wytworzył z niego w domu amfetaminę.

Z powyższych wyjaśnień R. M. wynika zatem, że wylanie się płynu nastąpiło wkrótce po rozpoczęciu procesu wytwarzania narkotyku, tj. po tym, jak płyn w ilości 5 litrów został zagotowany. Dalszy zaś etap wytwarzania narkotyku odbył się w domu R. M..

W tych okolicznościach, tj. w sytuacji, gdy zużyto energii tyle, ile potrzebne jest do zagotowania 5 litrów cieczy, nie sposób podzielić zarzutu i argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego J. W., iż sprawdzenie zużycia energii elektrycznej na tej posesji mogłoby wykazać zaistnienie czy też niezastnienie wydarzeń, o których mowa. Skoro proces wytwarzania został przerwany na jego początkowym etapie, bez wątpienia miało to także wpływ na kwestie związane z możliwością pozostawienia śladów substancji wydzielających się w jego trakcie i osadzenia się ich np. na otworach wentylacyjnych, powierzchniach itp.

Jeśli chodzi o tę część argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego J. W., która dotyczy błędu w wyliczeniu ilości amfetaminy, gdyż skoro przyjęto, iż z 10 litrów BMK wytwarza się około 6 kilogramów amfetaminy, to nie było podstaw do uznania, że z jednego litra wytworzono kilogram, stwierdzić należy, co następuje.

Jak wyjaśniał R. M., ilość płynu, który pozostał po rozlaniu się, wynosiła około jednego litra (wyjaśnienia k. 1022). Z tej ilości wytworzył w domu w J. około jednego kilograma amfetaminy, przy czym nie ważąc narkotyku zapakował go, a następnie po telefonicznym uzgodnieniu miejsca i czasu odbioru amfetaminy przekazał ją K. Z. i J. W.. Zatem określenia ilości płynu i narkotyku wskazywane przez R. M. były orientacyjne i opierał się on na swoim doświadczeniu

w tym przedmiocie. Doświadczenie to bez wątpienia posiadał, skoro omawiane wydarzenia rozgrywały się po wielu latach przeprowadzania przez niego cykli produkcyjnych narkotyku, następnie ważenia amfetaminy, porcjowania, pakowania jej. Słusznym zatem było oparcie się na tych twierdzeniach jako miarodajnych.

Niesłuszna jest argumentacja obrońcy oskarżonego, iż z faktu, że z wyjaśnień G. K. nie wynika, by po rozlaniu się BMK jakaś jego część została i posłużyła do produkcji amfetaminy należy wysnuć wniosek o sprzeczności wyjaśnień R. M. i G. K.. G. K. posiadał wiedzę o rozlaniu się BMK od K. Z. i w zakresie, w jakim ten ostatni mu ją przekazał. K. Z. był zaś zainteresowany nieujawnianiem, że część płynu zdolano uchronić przed zniszczeniem i wyprodukować narkotyk, skoro nie rozliczył się finansowo z G. K., w związku z czym zatajenie tego uzasadniało i umożliwiło mu zaniechanie powyższych rozliczeń pieniężnych.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego oddalenia wniosku o dalsze badania ziemi w piwniczce w K. przeprowadzone z udziałem biegłego w celu stwierdzenia, czy ślady pozostałości po wylanym płynie BMK znajdują się w podłożu, zdaniem Sądu Apelacyjnego, najistotniejsze znaczenie ma ta część opinii biegłego D. W., z której wynika, iż możliwość ujawnienia śladów BMK po wylaniu płynu na podłoże zależna jest od struktury gleby, gdyż płyn ten ma gęstość zbliżoną do gęstości wody i wsiąka w podłoże, a zatem po wsiąknięciu całość płynu powinna dostać się do głębszych warstw ziemi (opinia biegłego D. W. (k. 5619-5620)). Nie mają w tym względzie znaczenia zewnętrzne warunki atmosferyczne. Z powyższego wynika więc, iż dla miarodajnego rezultatu badań, należałoby poddać badaniu te warstwy gleby, do których wsiąknął płyn i na których osiadł, a głębokość, na której znajdują się te warstwy zależna będzie od struktury gleby w ziemiance. W takiej sytuacji, w zależności od struktury ziemi w tym miejscu, musiałby zostać wykonany odwiert o nieznaną głębokości, a wynik badań nadal pozostałby niemiarodajny jeśli okazałoby się, że warstwy przepuszczalne gleby są głębsze od odwiertu. Zważywszy na powyższe, jak również uwzględniając podnoszone przez biegłego D. W. inne wątpliwości związane z brakiem odpowiednich danych do jednoznacznego wypowiedzenia się w omawianych kwestiach, jak brak informacji o stężeniu procentowym płynu, brak danych o dokładnym miejscu rozlania się płynu, zgodzić się należy ze stanowiskiem sądu I instancji w tym sensie, iż zasięganie dalszej opinii biegłego połączone z pobieraniem próbek ziemi celem ustalenia, czy na podłożu w ziemiance znajdują się ślady rozlanego płynu BMK – w razie, gdyby ślady te nie zostały ujawnione, nie doprowadziłoby do jednoznaczności wnioskowania odnośnie do tego, czy rozlanie płynu miało miejsce, czy nie. Wbrew temu, co wywodzi obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji, brak takich śladów nie oznacza, że wydarzenia opisywane przez R. M. nie miały miejsca. Dodać trzeba, że biegły D. W. wypowiadając się o prawidłowym zabezpieczeniu pobranych próbek, stwierdził jednak określone nieprawidłowości w sposobie pobrania próbek zarówno ziemi jak i wymazów z otworów wentylacyjnych w ziemiance. Co do pierwszej kwestii wypowiedział się, że dobrą praktyką jest, by podczas pobierania próbek nie zdejmować wierzchniej warstwy podłoża, pobierać próbki do głębokości wziernika i z różnych miejsc, co do drugiej, iż należy pobierać próbki z wnętrza, a nie z zewnątrz otworów wentylacyjnych (opinia k. 5620, k. 5623).

Mając na uwadze powyższą argumentację i uznając, iż wyjaśnienia R. M. w części dotyczącej J. W. oraz inne dowody mające znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego zostały ocenione przez sąd I instancji prawidłowo, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego J. W..

Apelacje obrońców oskarżonych **L. K. i G. K.** są niezasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew temu, co zarzucają obrońcy, procedując w niniejszej sprawie nie dopuścił się Sąd Okręgowy naruszeń przepisów procedury wymienionych w treści zarzutu, których skutkiem miałyby się stać niezasadne przyjęcie istnienia na gruncie dowodów zebranych w sprawie i ustalonych faktów zorganizowanej grupy przestępczej oraz niezasadne ustalenie, iż oskarżony L. K. grupą tą kierował.

Na wstępie wskazać należy, iż według ustalonych poglądów nauki, orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby, których celem jest popełnianie określonych przestępstw, lub generalnie popełnienie przestępstw o luźnym związku, nawet bez stałych ról, w każdym razie o większym określeniu ról, niż przy współsprawstwie (wyrok Sadu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25.03.1999r II Aka 45/99 publ. OSA 2000, Nr. 2, poz. 15). Celem działania w grupie przestępczej zorganizowanej

jest popełnianie przestępstw, zarówno stałe, jak i zależne od nadarzającej się okazji. Nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura grupy, jak również nie jest wymagany jej stały, niezmienny skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych, łączyć ich musi jedynie wspólna chęć popełniania przestępstw, jak również gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2009r w sprawie II AKa 150/09 Lex nr 519648, Z. Ćwiąkałski, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, Prok. I Pr. 2001, Nr. 12, poz. 7). Jednocześnie podkreśla się, że grupa zorganizowana tym się różni od innej grupy przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada pewną strukturę organizacyjną, choćby z niskim stopniem zorganizowania. Przejawiać się to musi w pewnej trwałości, więzach organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowaniu przestępstw, akceptacji celów, wyszukiwaniu miejsc do przechowywania towarów, rozprowadzaniu ich, podziale ról, skoordynowanym sposobie działania, powiązaniach socjologiczno – psychologicznych między jej członkami.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji prawidłowo wykazał istnienie wszystkich elementów niezbędnych dla przyjęcia, iż oskarżony L. K., G. K. i inne osoby wskazane w treści odpowiednich zarzutów tworzyli grupę zorganizowaną, która miała na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami narkotyków i udzielaniu ich. Analiza całości pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił fakty w tym zakresie i poczynił obszernie, podlegające akceptacji sądu odwoławczego rozważania (strony 58-68 uzasadnienia) wskazując na takie główne cechy wyróżniające tę grupę osób, w której funkcjonowali oskarżeni, jak:

- określony stopień zorganizowania grupy wyrażający się w trwałym i stałym podziale zadań wykonywanych przez G. K. i L. K. oraz inne osoby w działalności polegającej na wytwarzaniu i wprowadzaniu amfetaminy do obrotu, cykliczności tych działań, istnieniu celu przestępczej działalności, który był określony z góry i obejmował założenie wytwarzania i wprowadzania do obrotu bliżej nieokreślonej ilości narkotyki w sposób stały i na przestrzeni nieograniczonego z góry czasu, akceptacji celu działalności, sposobu i miejsc jej realizowania, uczestniczenia w niej innych poza sobą samym osób,
- funkcjonowanie określonego i zaakceptowanego sposobu podziału zysków z przestępczej działalności,
- istnienie określonych powiązań o charakterze psychologiczno – społecznym pomiędzy osobami wchodzącymi w skład grupy,
- istnienie po stronie G. K. świadomości tego, że działania podejmowane przez niego stanowią element wchodzący w skład całości przestępczych przedsięwzięć, w których uczestniczą także inne osoby, tj. jego brat L. K., R. M., K. Z., mające określone swoje role w przedsięwzięciach oraz akceptowanie zarówno faktu udziału w nich innych osób, jak i celu, sposobu podziału wykonywanych zadań. W zupełności należy podzielić stanowisko sądu meriti, iż wymienione cechy – określenie celu działań, założenie, iż będą one powtarzane systematycznie, określenie stałego kręgu osób w nich uczestniczących, trwałość tej struktury, określenie reguł działania i zadań poszczególnych uczestników struktury – świadczą o zorganizowaniu tejże przestępczej działalności i są tymi, które charakteryzują strukturę określaną jako zorganizowana grupa mająca na celu popełnianie przestępstw w rozumieniu art. 258 § 1 kk, wykraczając znacznie poza ramy przestępczego porozumienia właściwego dla współsprawstwa.

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i ustalonych faktów oraz zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku rozważań poczynionych przez sąd I instancji, zupełnie bezzasadne są sformułowane w apelacji obrońcy G. K. zarzuty dowolności ocen odnoszących się do zgromadzonych dowodów będących wynikiem naruszenia obowiązującej procedury jak i ustaleń w sferze faktów, mających skutkować błędnym przyjęciem, iż wymienieni w wyroku oskarżeni tworzyli w ramach przestępczej działalności grupę zorganizowaną w rozumieniu art. 258 kk, jak i odnośnie do tego, izby zakres udziału w tej działalności G. K. i stan jego świadomości nie obejmował udziału w takiej grupie osób. Jak wskazano wyżej, zdaniem sądu odwoławczego, dowód z wyjaśnień R. M. oceniony został w pełni prawidłowo. Prawidłowo także ustalił Sąd Okręgowy takie fakty poza tym, iż G. K. zajmował się bezpośrednim wytwarzaniem amfetaminy przetwarzając prekursor BMK w ramach pierwszego etapu cyklu produkcyjnego, jak

to, że płyn BMK był zawożony na jego posesję w R. zarówno przez L. K., jak i samodzielnie przez R. M. oraz K. Z., nadto, osoby te także odbierały przerobiony BMK od G. K.. Okoliczności te przeczą twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego, według których L. K. „miał jakąś umowę z bratem, że przerobi on jakiś produkt w sposób wskazany przez brata”, i nie znał oraz nie miał świadomości rzeczywistej roli R. M. w tych zdarzeniach, poza tym, że był on kierowcą brata. Ponieważ powyższe tezy sugerują, iż G. K. w ogóle nie miał świadomości tego, czym był „produkt”, jaki przetwarzał, wskazać należy, iż oskarżony ten w swoich wyjaśnieniach nie negował swojej świadomości w tym zakresie i przyznał się do udziału w wytwarzaniu amfetaminy, obrońca zaś powyższego wątku nie rozwija w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego. Przypomnieć zatem należy, iż G. K. od określonego etapu postępowania przygotowawczego, jak i w toku rozprawy przyznawał, że wykonywał czynności „w ramach tego pierwszego etapu produkcji narkotyku” (wyjaśnienia k. 5522), oraz, że zajmował się „przerabianiem BMK”. Przeczył natomiast temu, by wiedział, że poza bratem w przestępczych przedsięwzięciach uczestniczyły inne osoby, gdyż jego kontakty ograniczały się tylko do kontaktów z bratem. Wątpliwości co do tego, czy efektem działań wykonywanych przez oskarżonego był narkotyk, formułowane przez obrońcę G. K. w uzasadnieniu apelacji, mają dowolny charakter, a nadto twierdzenia te pozostają w sprzeczności z zebranymi dowodami. W żadnym razie nie wynika z zebranego materiału dowodowego, by rezultat czynności G. K. stanowiła jakaś inna substancja niezwiązana z wytwarzaniem amfetaminy, czy też, by czynności wykonywane przez oskarżonego nie stanowiły skutecznie przeprowadzonych działań w ramach cykli produkcyjnych tego narkotyku. Obrońca oskarżonego pomija przy tym tę istotną część materiału dowodowego, która świadczy o wytwarzaniu amfetaminy na posesji należącej do G. K. w miejscowości R., w szczególności w postaci wyniku przeszukania i oględzin posesji, w toku których zabezpieczono sprzęt służący do produkcji amfetaminy, oraz opinię z zakresu badań fizykochemicznych wskazującą na zabezpieczenie w trakcie tych czynności określonych śladów, w których obecna była amfetamina.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wbrew temu, co zarzuca i wywodzi obrońca G. K., nie ma żadnej sprzeczności tak w części motywacyjnej, jak i między nią, a częścią dyspozytywną rozstrzygnięcia w stwierdzeniu, iż R. M. i P. M. początkowo uczyli się wykonywania procesu wytwarzania amfetaminy będąc szkolonymi przez L. K., potem zaś, kiedy uzyskali wiedzę o całości technologii wytwarzania amfetaminy sami pod nadzorem L. K. przeprowadzali cykle produkcyjne.

Jak zaznaczono wyżej, Sąd Apelacyjny akceptuje całość ustaleń i rozważań sądu I instancji w zakresie dotyczącym kwestii związanych z udziałem G. K. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Podkreślić nadto należy, iż takie prawidłowo ustalone fakty, jak to, iż poza L. K. także inne osoby zajmowały się dostarczaniem BMK na posesję G. K. oraz odbierały płyn po przerobieniu, jak również sam G. K. zawoził płyn na posesję brata (strona 3 pisemnych motywów wyroku) - przeczą twierdzeniom o braku świadomości po stronie tego ostatniego, iż w działalność były zaangażowane inne osoby, zaś wyjaśnienia G. K. w tym zakresie, według których „umowa z bratem była taka, że żadnych innych osób nie miało być” – są nielogiczne i zawierają wewnętrzne sprzeczności oraz są sprzeczne z dowodami będącymi podstawą ustaleń w tym zakresie. W świetle całości zgromadzonych dowodów i ustalonych faktów i okoliczności, nie mógłby bowiem G. K. odbierać i przekazywać płynu BMK innym osobom, gdyby takich uzgodnień z L. K., czy też z inną osobą nie poczynił, co wskazuje na to, że musiał mieć świadomość zaangażowania w działalność innych osób poza bratem, jak i świadomość istnienia wzajemnych powiązań i zależności między tymi osobami.

Sąd odwoławczy w całości akceptuje także tę część ustaleń i rozważań pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (w szczególności strony 65-66), która dotyczy czynu przypisanego L. K. polegającego na kierowaniu zorganizowaną grupą mającą na celu wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu amfetaminy. Takie okoliczności, wynikające z wyjaśnień R. M., P. M. i W. T., jak to, iż L. K.:

- był inicjatorem przestępczej działalności,
- zapewniał sprzęt i środki potrzebne do wytwarzania amfetaminy,
- dobrał R. M. i P. M. do współpracy przy procesie produkcji narkotyku, określił cel tej współpracy,

- samodzielnie przydzielił i określił zaakceptowane następnie przez nich role,
- bezpośrednio koordynował działania R. M. i P. M.,
- wyznaczał metody tych działań,
- określał częstotliwość podejmowanych działań realizujących cel funkcjonowania grupy oraz ich zakres,
- wskazywał miejsca, gdzie ma być wytwarzany narkotyk,
- określił krąg osób będących odbiorcami amfetaminy,
- decydował o zysku, co w całości dotyczyło bez wątpienia R. M. i P. M.,

świadczą o tym, iż całkowicie kontrolował wszystkie sfery tej przestępczej działalności, która toczyła się z jego udziałem, począwszy od jej rozpoczęcia, trwania, po sposób funkcjonowania, zakres i finanse oraz decydował o tych sferach, a zatem wypełnił znamiona przestępstwa kierowania grupą w rozumieniu art. 258 § 3 kk.

Odnosząc się do dalej zarzutów zawartych w apelacji obrońcy L. K., stwierdzić należy, iż z prawidłowo ustalonych w oparciu o wyjaśnienia R. M. faktów wynika, iż istotnie trzy cykle produkcji amfetaminy mające miejsce w domu w M. w pierwszej połowie 2008r R. M. przeprowadził bez wiedzy L. K., zaś prekursor BMK dostarczył mu do tych produkcji K. Z. po uprzednim przerobieniu płynu przez G. K. (strona 9 pisemnego uzasadnienia). K. Z. był w tym czasie skonfliktowany z L. K. w związku z rozliczeniami finansowymi wynikającymi z przestępczej działalności, zaś w połowie 2008r doszli oni ponownie do porozumienia, po czym sprzęt do produkcji narkotyku powrócił do R., gdzie kontynuowano działalność do czasu aresztowania L. K.. W ocenie sądu odwoławczego, podnoszona przez obrońcę oskarżonego okoliczność, iż G. K., K. Z. i R. M. przeprowadzili wymienione trzy cykle produkcyjne narkotyku poza obszarem współpracy z L. K. - nie stanowi takiej, która miałyby charakter wykluczający możliwość oceny działań tych oskarżonego jako podejmowanych w warunkach art. 258 kk w zakresie ustalonym przez sąd I instancji oraz kierowania zorganizowaną grupą przestępczą w przyjętym zakresie. Także kolejny prezentowany przez obrońcę w uzasadnieniu apelacji argument mający przemawiać za brakiem możliwości oceny działań oskarżonego jako podejmowanych w ramach udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. fakt, iż R. M. do wytwarzanego narkotyku dosypywał kreatynę bez wiedzy pozostałych osób zaangażowanych w proceder, a uzyskiwaną w ten sposób nadwyżkę samodzielnie sprzedawał – nie niweluje sam w sobie znaczenia tych okoliczności, które świadczą o funkcjonowaniu zorganizowanej grupy i przestępczej działalności podejmowanej w jej ramach.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż w realiach sprawy przedmiotowej, kierowniczej roli L. K. w zorganizowanej grupie przestępczej nie przekreślał fakt, że sprawowanie kontroli nad działalnością grupy nie było obwarowane stosowaniem wobec członków grupy mechanizmów mających na celu wymuszenie wykonywania poleceń. Wykonywanie poleceń może być obwarowane sankcjami, ale może również wynikać z dobrowolnego podporządkowania się kierującemu grupą, zwłaszcza, jeśli celem działania grupy jest osiągnięcie korzyści materialnych, zaś sankcją za nieposłuszeństwo jest perspektywa wykluczenia ze struktur grupy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadniczą płaszczyzną ustalenia tego, czy sprawca pełni w grupie przywódczą rolę jest wykazanie, czy faktycznie decyduje on o funkcjonowaniu grupy, tj. o sposobie tego funkcjonowania, jego kształcie, zakresie osobowym i przedmiotowym, w tym o intensywności podejmowanych działań – częstotliwości transakcji i wielkości przedmiotu transakcji, oraz czy faktycznie funkcjonowanie to kontroluje. W odniesieniu do L. K. wszystkie te warunki były spełnione, albowiem to oskarżony o wszystkich tych kwestiach decydował. Pogląd zbieżny z przedstawionym wyrażony został w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 stycznia 2008r w sprawie II Aka 396/07 (Lex numer 577355), w którym sąd ten stwierdził, iż „posiadanie przez sprawcę pozycji kierującego grupą mającą na celu popełnianie przestępstw nie musi wiązać się ze spełnieniem pewnych ustalonych i utrwalonych przesłanek, a także istnienia w grupie określonych reguł hierarchicznego podporządkowania. Jedynym kryterium weryfikacji tego, czy sprawca kieruje grupą przestępczą jest ustalenie, czy sprawuje on faktyczną kontrolę nad działalnością grupy, czy w jego gestii leży podejmowanie zasadniczych dla funkcjonowania grupy decyzji oraz czy ma możliwość

wydawania poleceń członkom grupy. Nie jest koniecznym atrybutem kierownictwa grupą przestępczą możliwość karania członków grupy za niewykonanie poleceń lub ich niewłaściwe wykonanie. Wykonywanie poleceń kierującego grupą może być obwarowane różnego rodzaju sankcjami, ale może też wynikać z dobrowolnego podporządkowania się jego autorytetowi”.

Brak również podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary i argumentacji prezentowanej w uzasadnieniu apelacji w tym zakresie przez obrońcę L. K.. Sąd Apelacyjny akceptuje tę część uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która dotyczy oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kar wobec oskarżonych, w tym w odniesieniu do L. K..

Nie sposób określać „stopnia zaangażowania oskarżonego w organizację grupy” jako niewysokiego, jak argumentuje obrońca L. K., skoro to oskarżony grupą tą kierował. Z kolei okoliczność, iż członkowie grupy nie dokonywali „żadnych przestępstw z użyciem przemocy” pozostaje obojętna dla oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kary za przestępstwo o charakterze takim, jakie przypisano oskarżonemu i w okolicznościach niniejszej sprawy, tj. przestępstwo kierowania zorganizowaną grupą mającą na celu wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu amfetaminy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, sąd odwoławczy uznał, iż niezasadne są apelacje obrońców L. K. i G. K..

Zawarty w punkcie 1) a) apelacji obrońcy oskarżonego **R. B.** adw. P. P. (1) zarzut dotyczący wystąpienia bezwzględnej przyczyny skutkującej koniecznością uchylenia wyroku wskazanej w art. 439 § 1 pkt. 10 kpk w części dotyczącej tego oskarżonego jest zasadny.

Oskarżonemu R. B. zarzucono m. in. popełnienie zbrodni określonej w art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, w związku z czym musiał mieć obrońcę na podstawie art. 80 kpk, którego udział w rozprawie głównej był obowiązkowy. W związku z wypowiedzeniem obrony przez oskarżonego obrońcy z wyboru adw. P. P. (1) (oświadczenie R. B. k. 5242), postanowieniem z dnia 9 stycznia 2012r Sąd Okręgowy wyznaczył R. B. obrońcę z urzędu w osobie adw. Z. J. (k. 5244).

Z kolei co do oskarżonego W. T. w chwili rozpoczęcia przewodu sądowego nie zachodził wypadek obrony obligatoryjnej, albowiem nie zarzucono mu popełnienia zbrodni, a tymczasowe aresztowanie uchylono postanowieniem z dnia 5 marca 2012r (k. 5414-5416), nadto, w związku z treścią opinii psychiatryczno – psychologiczno – sądowej dotyczącej oskarżonego (k. 3738-3744) ustala obrona obligatoryjna trwająca w postępowaniu przygotowawczym uzasadniona względami określonymi w art. 79 § 1 pkt. 3 (zarządzenie k. 2776), przy czym nie cofnięto wyznaczenia obrońcy z urzędu, którym był adw. M. P. (1).

R. B. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw i zasadniczo odmówił składania wyjaśnień. W. T. w postępowaniu przygotowawczym złożył wyjaśnienia, z których wynikało, że domyślał się, iż R. B. jest odbiorcą amfetaminy od L. K.. Przypuszczenia te opierał na wydarzeniach, które opisał, wyjaśniając, że raz pojechał z L. K. do W. na ul. (...), zatrzymali samochód przy garażach, gdzie znajdował się także garaż należący do R. B., L. K. zabrał ze sobą torbę, w której, jak W. T. się domyślał, były narkotyki, poszedł w stronę garażu R. B., po czym wrócił bez torby. W. T. twierdził, że L. K. udał się do garażu R. B., gdyż nie znał tam nikogo innego. W toku postępowania przed sądem zmienił te wyjaśnienia, podając, że jego podejrzenia dotyczyły syna R. B., który we wskazanym garażu przechowywał motor, zaś samego R. B. nigdy w pobliżu garażu nie widział. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia W. T. złożone przed sądem w części dotyczącej R. B. jako niewiarygodne, albowiem określił je jako „asekuracyjne” (uzasadnienie k. 40, k. 29) i argumentował, iż wątpliwości podnoszone przez W. T. odnośnie do osoby R. B. „rozwiązane są” przez zeznania świadków P. P. (2), M. P. (2) i S. M., wskazujących na aktywną rolę R. B. w dystrybucji amfetaminy.

Powyższe okoliczności świadczą o tym, że w niniejszej sprawie miała miejsce kolizja interesów pomiędzy oskarżonymi W. T. i R. B., albowiem wyjaśnienia składane przez pierwszego z nich godziły w interes drugiego. Zatem zważywszy na treść art. 85 § 1 kpk, oskarżeni ci nie powinni być bronieni przez tego samego obrońcę. Tymczasem w toku rozprawy mającej miejsce w dniu 22 czerwca 2012r adw. M. P. (1) będący obrońcą oskarżonego W. T. substytuował obrońcę R.

B., zaś na rozprawie tej przeprowadzono m. in. dowody z zeznań świadków P. P. (2), M. P. (2) i S. M., a więc istotne dowody, na których oparto ustalenia co do sprawstwa R. B..

W odniesieniu do oskarżonego R. B., wobec kolizji interesów pomiędzy nim, a W. T., zaistniała zatem sytuacja, w której pomimo nominalnej obecności adwokata w toku rozprawy głównej w dniu 22 czerwca 2012r, R. B. nie miał zapewnionego rzeczywistego prawa do obrony w wypadku obrony obligatoryjnej, co jest równoznaczne z brakiem obrońcy w sytuacji obrony obowiązkowej w rozumieniu art. 439 § 1 pkt. 10 kpk.

Stanowisko takie prezentowane jest konsekwentnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 22 kwietnia 2010r w sprawie II KK 268/09 (OSNwSK 2010/1/881), postanowienie z dnia 7 grudnia 2004r w sprawie IV K 276/04 (Lex nr 163269), wyrok z dnia 3 czerwca 2002r w sprawie II KKN 229/02(Lex nr 54396), wyrok z dnia 26 października 1971 w sprawie V KRN 375/71 (OSNKW 1072, z. 2, poz. 36), oraz w doktrynie (S. Zabłocki: Zakaz obrony kilku oskarżonych przez jednego obrońcę w sytuacji kolizyjnej, Palestra 1993, nr 12, s. 36, W. Daszkiewicz: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1979r w sprawie I KR 50/79, Państwo i Prawo 1980, nr 3, s. 179).

W związku z powyższym niezbędnym było uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie, przy ograniczeniu rozpoznania apelacji obrońców R. B. do uchybienia podlegającego uwzględnieniu z urzędu jako wystarczającemu do wydania rozstrzygnięcia i uznaniu, iż rozpoznanie innych uchybień podniesionych w apelacjach byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania.

Zarzuty naruszenia przepisów procedury zawarte w punktach I i II apelacji obrońcy oskarżonego **M. D.** są częściowo uzasadnione.

Rację ma obrońca co do tego, iż wyjaśnienia R. M. złożone w postępowaniu przygotowawczym w części odnoszącej się do osoby oskarżonego M. D. stanowiły materiał dowodowy obciążony niejasnościami i brakami, zaś analiza sposobu procedowania sądu meriti wynikającego z akt sprawy wskazuje na to, iż nie podjęto prób usunięcia tych wad.

Analizując relacje R. M. dotyczące M. D. należy stwierdzić, że wynikają z nich następujące okoliczności:

- R. M. około 10 razy jeździł z L. K. do W. na parking w celu odbioru „baniak” z płynem od mężczyzny określanego przez L. K. jako (...), przy czym „baniaki” były „przerzucane” z samochodu do samochodu przez L. K., zaś płyn ten był następnie zawożony do G. K. na jego posesję w miejscowości R., gdzie odbywał się pierwszy etap wytwarzania amfetaminy,

- podczas tych wyjazdów R. M. widywał kilka razy (...) siedzącego w samochodzie, przyjeżdżał on zaś na te spotkania samochodem marki T. (...) typu sedan srebrnego koloru (wyjaśnienia R. M., nadto opisał jego wygląd jako mężczyzny mającego około 50 lat, „raczej niskiego” (k. 724-731, k. 746-753),

- nigdy nie rozmawiał osobiście z (...), nadto, nie widział, by był on na posesji L. K. w miejscowości R.,

- na ten sam parking w W. R. M. jeździł z L. K. w celu przekazania torby z zawartością amfetaminy, co miało miejsce po 2-3 dniach od dnia odbioru płynu, przy czym o zawartości torby wnioskował z tego, że kiedy on sam porcjował i pakował narkotyk, to wkładał go do takiej samej torby (wyjaśnienia R. M. k. 1586-1590),

- z rozmów z L. K. wnioskował, że ma on tylko jednego znajomego o imieniu (...) i jest on tą osobą, od której odbierali „baniaki” z płynem oraz której były przekazywane torby z amfetaminą,

- mężczyzna określanym przez L. K. jako (...) był bardzo ostrożny, co polegało na tym, że starał się, żeby R. M. go nie zobaczył, jednak jak stwierdził, widział twarz (...) i bez wątpliwości rozpoznał go na okazanym zdjęciu po rysach twarzy jako tego, którego widywał na parkingu przy przekazywaniu płynu i który odbierał amfetaminę.

Powyższe wyjaśnienia złożone przez R. M. w toku śledztwa nie zawierały istotnych informacji pozwalających na ich zweryfikowanie w kontekście rzeczywistej możliwości zidentyfikowania osoby określanej jako (...) przez R. M.. W relacjach tych brak było danych co do okoliczności towarzyszących spotkaniom L. K. i (...) mających znaczenie dla

ustalenia warunków obserwacji osoby (...) przez R. M. i możliwości stwierdzenia, czy ten ostatni miał możliwość zaobserwowania wyglądu i rozpoznania mężczyzny. Zważywszy na powyższe, jak i na wątpliwości samego R. M. zawarte w jego początkowych wyjaśnieniach (k. 746-753) iż przypuszczalnie nie rozpozna (...), że „...postara się” go rozpoznać - możliwość obiektywnej weryfikacji jego twierdzenia, iż ma pewność co do rozpoznania w/w z okazanej mu fotografii jawi się jako niezbędna. Wyjaśnienia R. M. nie zawierały zwłaszcza takich informacji jak:

- z jakiej odległości, o jakich porach dnia R. M. czynił swoje obserwacje co do osoby (...),
- czy sam R. M. wysiadał z samochodu, którym przyjeżdżał z L. K., czy też czekał w tym samochodzie nie wysiadając z niego, a w tej sytuacji w jaki sposób i w jakiej odległości samochód, którym przyjeżdżał był usytuowany względem drugiego samochodu w sensie możliwości dostrzeżenia (...),
- czy R. M. w ogóle zbliżał się do samochodu, którym ten przyjeżdżał, skoro „bańki” miał „przerzucać” z samochodu do samochodu L. K.,
- w jaki sposób R. M. uzyskał informacje, że (...) jest mężczyzną „raczej niskim”, skoro miał on nie wysiadać z samochodu.

R. M. w toku rozprawy skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Skonstatować jednak należy, iż rolą sądu orzekającego w sprawie konkretyzującej się w tym wypadku w sprawowaniu formalnego jak i materialnego kierownictwa rozprawą przez przewodniczącego, było baczenie, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy w myśl art. 366 § 1 kpk, która to m. in. norma służy realizacji nadrzędnego celu postępowania karnego, jakim jest dążenie do ustalenia prawdy materialnej. W zapisach zawartych w protokołach poszczególnych rozpraw brak adnotacji o działaniach podjętych w tym kontekście przez przewodniczącego, w tym o dążeniu do wyjaśnienia powyższych okoliczności choćby przez zadanie R. M. konkretnych pytań i odpowiedniej reakcji na nie przez tego ostatniego. Nadmienić należy, iż wskazane okoliczności były przecież istotne także dla dokonania stosownych ocen w przedmiocie ustalenia zaistnienia w odniesieniu do R. M. warunków określonych w art. 60 § 3 kk, gdyż norma ta dla jej spełnienia wymaga, by sprawca współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Zważywszy na sytuację procesową i rolę procesową R. M. istniejącą obecnie, kwestia odmowy przez niego zeznawania i udzielania odpowiedzi na pytania, co oczywista, pozostaje nieaktualna. Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Okręgowy winien będzie m. in. wskazane okoliczności w drodze przesłuchania R. M. szczegółowo wyjaśnić.

Rację ma przy tym obrońca oskarżonego M. D., wywodząc w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, iż analiza wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. T. w części odnoszącej się do osoby M. D. prowadzi do wniosku, iż nie niosą one w sobie istotnych treści pozwalających na czynienie ustaleń stricte w przedmiocie sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do zarzuconych mu przestępstw. Wyjaśnienia W. T. pozwalają natomiast na odtworzenie charakteru wzajemnych stosunków między M. D., a L. K., w związku z czym W. T. ewentualnie może posiadać informacje odnośnie do stanu wiedzy M. D. co do wskazanych okoliczności towarzyszących procederowi wytwarzania amfetaminy.

Niezależnie od powyższego, nie można odmówić słuszności tej części zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego M. D. oraz argumentacji z jej uzasadnienia, w których obrońca podnosi i wskazuje na niedostatki pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w zakresie rozważań dotyczących świadomości oskarżonego co do tego, iż działania, jakie podejmował charakteryzują warunki grupy osób mającej cechy struktury zorganizowanej w rozumieniu art. 258 § 1 kk. Z uzasadnienia rozstrzygnięcia zawierającego obszerne (strony od 58 do 68) i zasadniczo podlegające akceptacji sądu odwoławczego wywody co do tego, iż L. K., G. K., K. Z., R. B. i M. D. uczestniczyli w strukturze mającej charakter zorganizowany, nie wynika jednak, w oparciu o jakie dowody i okoliczności ustalił Sąd Okręgowy istnienie świadomości działania w takiej grupie osób w odniesieniu konkretnie do osoby oskarżonego M. D.. W tym względzie, przyjmując, iż „wszyscy członkowie grupy znali i akceptowali jej skład oraz przyjęty rodzaj ról” (strona 64 pisemnych motywów wyroku), akceptowali „zasady, które rządziły w grupie” (strona 65), „musieli

mieć świadomość współuczestniczenia w sprawie zorganizowanej działalności przestępczej” (strona 66), sąd meriti powołał się na takie okoliczności, jak fakt utrzymywania stosunków koleżeńskich przez L. K. z M. D., z którym jeździli razem na wakacje oraz wzajemnych kontaktów między ich rodzinami. Brak natomiast w uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazania faktów i okoliczności świadczących o tym, że M. D. miał wiedzę i świadomość tego, że dalsze działania, tj. wytwarzanie amfetaminy z prekursora, który miał przekazywać L. K., odbywają się w warunkach grupy osób mającej charakter zorganizowany w rozumieniu art. 258 § 1 kk. Braki w rozważaniach Sądu Okręgowego nad tym zagadnieniem w pisemnym uzasadnieniu wyroku uwidaczniają się w zestawieniu z tą częścią dokumentu sprawozdawczego, która obejmuje ustalenia faktyczne w tym przedmiocie. Z faktów, które ustalił sąd meriti wynika bowiem jedynie to, iż M. D. przekazywał L. K. prekursor BMK na parkingu przy ul. (...) w W. w obecności R. M. i w ten sam sposób po 3-4 dniach odbywało się przekazanie wytworzonej amfetaminy oraz rozliczenie finansowe między L. K. a M. D. (strony 4 i 8 uzasadnienia). Pisemne motywy rozstrzygnięcia nie odnoszą się do takich np. okoliczności, jak to, czy M. D. miał świadomość i wiedzę o roli choćby R. M. w przestępczej działalności, czy posiadał wiedzę, gdzie odbywała się produkcja amfetaminy, że uczestniczyły w niej inne osoby, a nawet czy wytwarzaniem narkotyku zajmował się sam L. K., czy ktoś inny.

W tym zakresie podczas ponownego rozpoznania sprawy niezbędnym będzie zarówno uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez odebranie odpowiednich zeznań od R. M., a także ewentualnie od W. T..

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego **W. T.**, rację miał Sąd Okręgowy uznając, iż oskarżony ten nie wypełnił warunków umożliwiających zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary w myśl art. 60 § 3 kk. Sąd odwoławczy podziela argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia co do tego, iż o ile wyjaśnienia W. T. uznać należy za w pełni wiarygodne oraz konsekwentne co do okoliczności związanych z dystrybuowaniem przez niego amfetaminy, o tyle nie ma podstaw do ich oceny jako pełnych i wiarygodnych w całości odnośnie do innych istotnych okoliczności sprawy przedmiotowej. I tak, niezależnie od ostatecznej oceny, czy i w jakim zakresie wyjaśnienia W. T. mogą stanowić podstawę ustalenia faktów związanych ze sprawstwem R. B. uzupełniając dowód z wyjaśnień R. M., zgodzić się należy z wywodami zawartymi w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w części, w jakiej mowa zwłaszcza o „wycofywaniu się” przez oskarżonego w z obciążania R. B. (strona 75 pisemnych motywów wyroku). Wyjaśnienia W. T. w tym zakresie cechowała co najmniej niejasność. Wszak w toku śledztwa W. T. wyjaśniał, iż domyślał się, że R. B. odbiera od L. K. amfetaminę i wskazywał na określone podstawy tych domysłów (wyjaśnienia k. 1012v). Opisywał m. in. sytuację, kiedy z L. K. pojechali na ul. (...) w W., gdzie R. B. miał garaż, L. K. poszedł z torbą, w której jak się domyślał były narkotyki - w stronę tych garaży, wchodził do garażu R. B., wyszedł bez torby, by w kolejnych wyjaśnieniach stwierdzić, że z garażu mógł korzystać syn R. B., który zmarł w 2008r, nie oskarżony R. B. (wyjaśnienia k. 1708-1709). Brak przy tym w relacjach tych informacji, czy L. K. w ogóle znał syna R. B., czy łączyły ich sprawy związane z narkotykami, zaś w toku rozprawy W. T. odmówił składania wyjaśnień i udzielał odpowiedzi na pytania tylko obrońców. Nadto, niezależnie od powyższych kwestii, nie sposób pominąć i tych fragmentów wyjaśnień W. T., w których zaprzeczał on, by wykonywał określone czynności związane z wytwarzaniem amfetaminy na posesji L. K. w R.. Powyższe fakty wynikają z relacji R. M. w zasadzie od początku relacjonowania (k.538-542, k. 544-546, k. 549-552 i dalsze) oraz z relacji P. M. (k. 1204-1208, k. 1451-1457) i prawidłowo zostały ustalone przez Sąd Okręgowy (strona 4 pisemnych motywów wyroku). Niezależnie od tego, iż W. T. nie przypisano udziału w wytwarzaniu amfetaminy, okoliczności te niewątpliwie miały istotne znaczenie dla ustaleń i ocen w kwestiach związanych z przypisanym oskarżonemu udziałem w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, do którego to czynu oskarżony nie przyznawał się. Treści prezentowane w relacjach W. T. przekreślały nadto możliwość uzyskania w drodze jego wyjaśnień informacji dotyczących szczegółowych działań podejmowanych przez R. M., P. M., L. K., czy K. Z. w związku z wytwarzaniem amfetaminy, dokonywania weryfikacji dowodów, a zatem czynienia w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego szczegółowych ustaleń z tym związanych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, niezasadny jest zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut niezastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 kk.

Przepis art. 60 § 2 kk przewiduje możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy w wypadkach szczególnie uzasadnionych, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa,

w szczególności, gdy pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie oraz jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem.

Spośród trzech wymienionych przykładowo w tym przepisie kategorii sytuacji w odniesieniu do oskarżonego nie mogłyby wchodzić w grę żadna z w/w przesłanek.

W nauce prawa karnego oraz orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego jednolicie prezentowany jest pogląd, iż rozważania związane z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 2 kk muszą zawsze uwzględniać ujemną zawartość bezprawia popełnionego czynu oraz stopień winy, których ocena w konkretnej sytuacji prowadzi do wniosku, iż nie jest uzasadniony wymiar kary nawet w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (K. Buchała, A. Zoll, Kodeks Karny ... s. 438-439, Kodeks Karny, t. I, Warszawa 2012r, A. Zoll, s. 827, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 listopada 2012r w sprawie II AKa 203/12 (Lex nr 1236881), wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 października 2012r w sprawie II AKa 313/12 (Prok. i Pr. – wkł. 2013/3/25), wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 września 2012r w sprawie II AKa 277/12 (Lex nr 1238650). O tym, że na decyzję o zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary ma wpływ całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawy prowadząc do konkluzji, iż tak ocenione okoliczności mają uzasadniać wniosek o nagromadzeniu się przemawiających na korzyść sprawcy przy równoczesnym braku okoliczności obciążających wielokrotnie wypowiedziano się w judykaturze. I tak, w postanowieniu z dnia 24 listopada 2005r w sprawie III KO 52/04 (Lex nr 164384) Sąd Najwyższy stwierdził, iż orzeczenie w przedmiocie nadzwyczajnego złagodzenia kary jest orzeczeniem o karze, dlatego też wszystko co w ramach art. 53 k.k. decyduje o jej wymiarze ma znaczenie także i w kwestii nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nadzwyczajne złagodzenie kary jest w procesie orzekania kary - jak sama nazwa wskazuje - czymś wyjątkowym. Wyjątkowymi zatem też okolicznościami musi się wykazać sprawca, by mógł z takiego złagodzenia kary skorzystać. Do takich zalicza przepis art. 60 § 2 k.k. w szczególności postawę sprawcy wyrażającą się zwłaszcza w staraniach o naprawienie szkody lub zapobieżenie jej powstaniu. Muszą to być zatem okoliczności odbiegające od typowych, szczególnie korzystne dla oskarżonego i to tak dalece, że nawet kara orzeczona w granicach zagrożenia byłaby w odczuciu społecznym karą nadmiernie surową. Za wyjątkowe, szczególnie uzasadnione uznać trzeba także wypadki takiego nagromadzenia się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego (przy równoczesnym braku okoliczności obciążających), że przy należywym ich uwzględnieniu orzeczenie kary sprawiedliwej w granicach ustawowego zagrożenia jest niemożliwe.

W sprawie niniejszej, prawidłowo zatem sąd I instancji rozważając kwestię wymiaru kar wobec W. T. uwzględnił całokształt przedmiotowo – podmiotowych okoliczności popełnionych przez oskarżonego przestępstw według dyrektyw wskazanych w art. 53 § 1 i 2 kk. Takie okoliczności obciążające (wskazane przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku), jak w szczególności długi czas trwania działalności przestępczej, wcześniejsza wielokrotna karalność W. T. za przestępstwa, przy braku wyjątkowości sytuacji wskazywanych wyżej - sprzeciwiają się uznaniu, iż w odniesieniu do oskarżonego występują przesłanki umożliwiające zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w myśl art. 60 § 2 kk. Skutecznej przeciwwagi dla okoliczności obciążających uzasadniającej zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w art. 60 § 2 kk nie mogło stanowić przemawiające na korzyść oskarżonego przyznanie się w określonym zakresie do winy. To ostatnie w świetle wymienionych okoliczności obciążających mogło stanowić podstawę miarkowania wymiaru kar w ramach dyrektyw ogólnych wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 kk. Zostały one w tym aspekcie należycie ocenione i uwzględnione przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do oskarżonego. Kwestia konieczności przeprowadzenia zabiegu operacyjnego u oskarżonego, czy też choroby stwierdzone u jego matki, nie mają wpływu na wymiar kar co do oskarżonego. Wobec W. T. brak także podstaw do stosowania warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności określonych w art. 69 § 1 i 2 kk.

Sąd Apelacyjny procedował w oparciu o art. 439 § 1 pkt. 10 kpk w odniesieniu do oskarżonego R. B., na podstawie art. 437 § 2 kpk i art. 438 pkt. 2 i 3 kpk w odniesieniu do M. D., wobec pozostałych oskarżonych na podstawie art. 437 § 1 kpk, a w przedmiocie kosztów procesu na podstawie art. 636 1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983, poz. 223 z późn. zm). Sąd odwoławczy uznał, iż nie ma

podstaw do zwolnienia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji. O wynagrodzeniu za obronę sprawowaną z urzędu sąd odwoławczy orzekł na podstawie § 14 pkt. 2 ppkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm).